

volt Zádor Dezső kamaraénekes, Szenes Ákos és Pogány György tenorista, a Budai Szinkör két ismert tagja: Galetta Ferenc és Sebestyén Jenő. A többiek: Sík Rezső, Sziklai Jenő, Járay Sándor és Révész Imre; ösztöndíjas tagok: Berkes Biri, Cseresznyés Erzs, Dénes Rózi, Makay Gabriella, Magyar Nusi, Németh Piroska, Perczel Olga, Sebestyén Erzs és Sisa Margit. Az igazgatói irodákban dr. Faludi Jenő igazgató ült vezérkarával: Tapoleczai Dezső helyettes igazgatóval, Stoll Károly főrendezővel, karmestereivel: Stephanides Károlyval, Marthon Gézával és Fischer Károlyval. Az építő és berendező munkások csapatát Vágó László műépítész vezette.

1921 szept. 1-jén az állam vette bérbe a Városi Színházat: a M. Kir. Operaház fiókéntézetéül. Vezetősége lett: igazgató Abrányi Emil. Műv. titkár: Kemes Lajos. Operai karmester: Márkus Dezső. Operettkarmester: Friedl Frigyes. Karigazgató: Somló Sándor. Főrendező: Ferenczi Frigyes, segéd rendező: Rónaszéki Béla. Gazdasági főnök: Lenkei Zoltán. A megnyitó előadás Erkel „Bánk bán”-ja volt, Környei Bélával a címszerepben; Melinda: B. Sándor Erzs.

A színháznak mai új rezsimje Sebestyén Géza igazgatásával 1924 nov. 15. kezdődött, Strauss János: „Egy éj Velencében”, c. operettjével. 1930 jan. 1-én ment át a színház városi kezelésből Sebestyén önálló vezetése alá. Műsora, az épület húszéves hagyományaihoz híven, kizárólag zenés darabokat ölel fel. 1931 jan. 17-ike óta Ferenczy Károly az igazgató.

Varsányi Ferenc, úttörő színész, működött 1791-92-ben Budán, Kelemen László első magyar szinigazgató társulatánál, hol 24 frt volt az egyhavi fizetése. 1792-ben a társulat megválasztotta sáfárnak. Énekes szerepeket is játszott, így a „Papagály” c. darabban a halászáriát énekelte. (Lásd: „Bécsi Magyar Mercur”, 1794. — 28. szám.). 1796 körül lelépett a pályáról.

Varsányi Irén, színésznő, sz. 1880-ban, Győrben. Polgári iskolai tanulmányok

után a színiakadémiára iratkozott, a hol első nyilvános vizsgaszerepe a „Dandin György”, szobaleánya volt. 1896 május havában az ujonnan megnyitott Vígszínház tagja lett és a megnyitó előadásban a „Barangók”-ban Ibolyka szerepét játszotta. Azóta a Vígszínház elsőrendű tagja. 1904 márc. 7-én férjhez ment Szécsi Illés gyároshoz. 1926 május havában vígszínházi tagságának harmincéves jubileuma alkalmából művészi sikerekben gazdag munkásságáért legfelsőbb kormányzói elismerésben részesült. Ezzel az életrajzi adatok ki is merültek. Pályafutását semmi különös esemény nem tarkítja. De eseménynek kell tekintenünk az ő feltünését a magyar színészetnél. Csodálatos jelenség és talán a magyar színészet történeti távlatára szükséges ahhoz, hogy színpadi értékét kellőképpen lehessen méltatni. A színpadon a legegyszerűbb eszközökkel, mindig a legközvetlenebb emberi vonásokkal a legeszményibb színészi alakítást nyújtja, a színpadról lelépve eltűnik a polgári életben, megszűnik színészni lenni és láthatatlanná válik a színházi reklámhoz szokott kíváncsi közönség-szemek részére. Ez a szerénység, pontosság, lelkiismeretesség jellemzi színházi működését is. Színészi skálájának terjedelme úgyszólván felmérhetetlen. A „Liliom” Julija, az „Osztrigás Mici”, az „Ocskay” Tisza Ilonája, az „Ördög” Jolánja, oly szélső határköveket jelentenek a színészi alakítások szempontjából, melyeken belül csak az igazán kiválasztottak tudnak oly biztonsággal mozogni, mint V. I. — Nagy tehetségének rendelkezésére állanak a színjátszás összes külső kellékei is, mégis talán külön fejezetet érdemel az organuma. Csodás hangszer ez, talán nem is hangszeralak fizikai eszközei modulálják, hanem a szív és lélek muzsikája. A bánatos melankóliától a dévaj pajzánságig mindent kifejez ez az organum és egyenesen a lélekhez tud szólni. Hogy a magyar színészet világszerte elismert érték lett, ehhez nem kis mértékben hozzájárult V. I. művészete és kivételes tehetsége is. Szerepeit felsorolni szinte lehetetlen. Immár közel 35 éve állandóan összehozott a Vígszínház műsorával és